

ლიტერატურული გაზეთი

№18(154) 2 - 15 ოქტომბერი 2015

გამოდის ორ კვირაში ერთხელ, პარასკეობით

ფასი 80 თეთრი

ლია სტურუა

„ია აი“

ჩემი პატარა სამშობლო!
 კამეჩების მარში
 სანყალ ადაპტირებულ მიწაზე,
 ფონში ოდიოზური ფიგურა იაკობის,
 თავში იებით, ტანში –
 ნერა-კითხვის გამავრცელებელი საზოგადოებით!
 მერე მოზოდინება ამხელა ჰიპერბოლისთვის,
 მერე ესთეტობა, ფრჩხილებში, რა თქმა უნდა.
 „დედა-ენა“ – როდინდელი აუცილებლობა!
 თუ ინცესტზე მინიშნებით, კრეატიული.
 უფრო ყურადღების მისაქცევი რა გინდა?
 თავი მოიხადე მის წინაშე!
 სისხლიანი ხელები თმაზე შეინმინდე!
 წითელ ქუდში მოწყალებას ჩაგიყრიან,
 კმაყოფილებისთვის ცოტას, თანაგრძნობის ნახევარს
 გამთელება, კიდევ უფრო პათოსური,
 იმ სამშობლოსავით, რომელიც
 არწივების პერპენდიკულარი მთებთან!
 მერამდენე მეტაფორა! რამდენი ანტაგონისტი!
 მაგრამ ხმარებისგან დაღლილ სიტყვებს
 ჰორმონები კი არ დაუხტიან,
 ფრინველები ყავთ,
 რამდენიც ჩემს ხორცს ვაჭმევ,
 იმდენი აფრინდებიან და ა.შ. და ა.შ.

ისევ მცენარის თემა

ნახვედი.
 ნახვეარი საწოლი მომატეხეს,
 უკეთეს სიზმარში როცა ვმთლიანდები,
 ერთი გვერდი თოვლიანი მიწაა,
 მეორიდან მცენარე ამომდის,
 ჩვეულებრივი ანთებითი პროცესებით გამთბარი
 ნიშანი? გაფრთხილება?
 რატომ ამდენი ცა?
 მიწა ნაკლები, მაგრამ ზუსტად დამიზნებული,
 თავში რომ მოსამზადებელი სამუშაოები მიდის?
 ყური, ადვილად გასასრესი ლოკოკინა,
 ისეთ რთულ მუსიკაზე მიდევს,
 დრო მჭირდება, რომ ჯერ სიტყვა,
 მერე ვერსიფიკაციის შარშანდელი თოვლი...
 რაღა ამ ელვარების დროს?
 როცა ქუჩაში ჰაინეკენის ქოლგები,
 ტანების აბიზინებული პლანტაციები
 რა ნარინჯისფერ აქცენტებს გააკეთებდი!
 მანდარინების ლაპლაპიდან
 გოგოებს სერიოზული შვილები უჩანთ...
 ზეთის საღებავი რისკზე წამსვლელია,
 აკვარელივით ქალს გვერდით არც დაინვენდი,
 სტილისტიკას დაგირღვევდა.
 იცი, ამ გაშტერებული ხორციით
 კიდევ შემოძლია ზაფხულნახვეარი წილადი ზამთარი,
 ისეთი სუსხიანი – ჭინჭარი ტვინში!
 ანუ ისევ მცენარის თემა,
 რომელსაც ვაგრძელებ
 ჩემი აბიზინებული ტყუილის
 არ ვიცი, ერთი მერამდენედით...

IV

რატი ამაღლობელი

ბალის ანგელოსი

ვზივარ და ვითვლი მრგვალ
 ბალში დაცვნილ ფოთოლს.
 ყვავები ჩხავიან — „ხვალ
 გამთენიისას მოთოვს.“

მოთოვს ქალაქში, მის
 მთელ სიგრძეზე და განზე,
 ვილაც ჩემ გვერდით ზის,
 ფურცლავს დღევანდელ გაზეთს.

მე კი დღევანდელ დღეს
 ამ გაზეთივით შავ-თეთრს —
 ვფურცლავ ცის ყოველ გვერდს,
 მასზე დანერვილ ავდრებს.

თითქოს საკუთარ ტანს
 ვფრცქვნი და ნამცეცებს ვუყრი
 ჩიტებს პურისას, ბალს
 უახლოვდება მწუხრი.

ზამთრის საღამოს მწუხრი,
 ზამთრის საღამოს ბალს
 უახლოვდება, ვუყრი
 ჩიტებს პურსა თუ ტანს.

აიშლებიან წამს
 ფრთების ქნევით და ცემით,
 თითქოს წაუღეს ცას
 რაღაც ნაწილი ჩემი.

IV-V

ბექა ქურხული

სამოთხიდან გაქცეულაბი

ფრაგმენტი მომავალი რომანიდან

უბედურება მას შემდეგ დაიწყო, რაც ბიჭი მშობლებმა თავისი მეგობრის,
 მანანა კიკნაძის, დაბადების დღეზე წაიყვანეს. მანანა კიკნაძე დედას უახ-
 ლოესი მეგობარი, ნათლია და ძალიან საინტერესო ვინმე იყო, მისი დაბადე-
 ბის დღე კი — წლის ერთ-ერთი უმნიშვნელოვანესი მოვლენა. ამ წვეულებაზე
 ყოველთვის მაგარი ამბები ხდებოდა. იკრიბებოდნენ დედას და მამას მეგო-
 ბრები, თვითონ, მისი ნათლია მანანა კოპლატაძე, ტერეზა ცირეკიძე —
 ტერეზიკო, რომელიც ყოველთვის რუსულად ლაპარაკობდა, თხილამურე-
 ბზე იდგა, კასატიკივით ცურავდა, ალპინისტურ ექსპედიციებში იღებდა
 მონაწილეობას და სახლში „ვინტოვკის“ ტყვიით გახვრეტილი ჩრდილოეთ
 კავკასიელი აბრაგის თავის ქალა ედო — თეთრი კრიალა თავის ქალა, რომელ-
 იც იალბუზზე, დონღუზ-ორუნზე თუ მყინვარწვერზე ეპოვა. მოკლედ, ეს
 დაბადების დღე დაბადების დღეთა შორის ყველაზე დაბადების დღე იყო და
 სამზადისიც შესაბამისი ცხადდებოდა ხოლმე. თავისი გამოპრანჭვებით და
 ამბებით ისე, რომ წინა ორი დღე ეზოშიც არ უშვებდნენ — სადმე გარაჟიდან
 გამოჩრილ რკინაზე ფეხი არ გამოეხია, ველოსიპედიდან არ გადმოვარდნილ-
 იყო და მუხლი არ დაესისხლიანებინა ან ეზოელ ბიჭებთან მუშტი-კრივისას
 ცხვირი ან იდაყვი არ გადაეყვლიფა. მითუმეტეს, რომ ამ დაბადების დღეზე
 ბავშვები თითქმის არ იყვნენ და თავს ვერავის მოაწონებდი ახლად ჩალი-
 ლავებული თვალით ან სხვა საბრძოლო იარაღით. ერთადერთი, მანანა კიკნა-
 ძის დისშვილი, ქეთი კიტია მოჰყავდათ, რომელსაც ბიჭი ჩუმჩუმად კი ეპრან-
 ჭებოდა, მაგრამ ქეთი მაინცდამაინც თავს არ უყადრებდა, რადგან მთელი
 ერთი წლით დიდი იყო. თუმცა ეზოში კი მაინც ერთად იპარებოდნენ, სადაც
 ისეთი ჯადოსნური და მაგარი რამ ელოდათ, როგორც — მწვანე და თეთ-
 რად დახაზული ბადებებგლეჯილი პინგ-პონგის მაგიდა იყო, რომელზეც
 ქეთი წლიდან წლამდე თავიდან უტარებდა პინგ-პონგის გაკვეთილებს. ხო-
 შიანი გოგო იყო, მაგარი, ლამაზი და ნაღდი, ეზოში რომ დარბიან და ხეებზე
 რომ დაძვრებიან, ისეთი. ნამდვილი.

VIII-IX

ლია სტურუა

რატკი

ზამთრის ბაღის ანგალონი

აგვისტოებით, მაისებით, შემოდგომებით
ბაღი საუბრობს იგივეზე, შენ მონდომებით

ბაღს უფლი და მეც შენი ბაღი მიყვარს ზამთრობით;
თოვლით, აუზით გაყინულით, ერთი ნათურით

მზუტავი ბაღი სიმშვიდეზე როცა საუბრობს —
შენი სარკმლისკენ მოელვარე თვალი გაურბის.

შენც ყინვით დამსკდარ ტუჩს მიაღებ სარკმლის მინაზე
და მოსჩანს ბაღი საშობაოდ გამთბარ ბინაში.

თოვლზე ფეხის ხმით, შეღებისას ჭიშკრის ჭრიალით,
ძალღების ყეფით, ჩიტის ფრთების ფრთხილი ფრთხილით

თოვლს რომ იბერტყავს, ვარსკვლავების იალკიალით
ბაღი გარედან შენი ფიქრის შიგნით იელვებს.

ფსიქა

მე ვარ მინდორი ღამეული გრილი და ბნელი,
შენ — ციციანთელები,
წამით რომ მათენებენ ალაგ-ალაგ.

მე გამოქვაბული ვარ, მღვიმე ვარ დევების,
შენ კი ნაკადული ლიცლიცა, ჩუხჩუხა,
ამოხეთქილი შიგნით.

ნავებს ნიავისას ამოვყვები,
ფიქრის და სიზმრის და სისხამ დილის
სხივით
ცხრა ფარდაც
ნაქსოვს გამჭვირვალედ,
რომელიც გვარავს,
გადავწევ

და შენს მუხლებში ატირებულს
წამივა გული.

გუზა მნემოსინე

სხვა რალა დამრჩა, მოგწერ წერილებს,
შეგრძნებებს, განცდებს გადარჩენილებს.
მე ლექსებს მოგწერ, შენს მავედრებელ
ხელებად, ფრთებად გამოწვედნილებს.

თეთრი საყალო

იცით, რა ბავშვით საწყალია
მინის სიღრმეში დაუმნიფებელი პური,
ან რა სუსტი და უმწეო
გახამებულ საყელოში ჩატანებული ყელი?
პოეტს მოუკლავენ, ორატორს, პარლამენტარს,
რა შეუძლია?
სახმო სიმებზე მუსიკა აანყოს —
კუსტარული რექვიემი?
რითმები პოეტს გააყოლა,
დანარჩენ ორს — ხმოვნების ჭერი
და არანორმატიული ლექსიკა,
მუსიკის მონყობილობა
როცა ჩაუმონტაჟა ღმერთმა,
ვარაუდი ბუღბუღებზე ჰქონდა აღებული
და შესაბამის ვარდებზე,
რაც იოლი იყო და
მაშინ არაბანალური,
პურს უფრო უჭირდა —
მწვანე ჭიპლარს გადაუჭრიდნენ
და ხელს კრავდნენ სიმძლისკენ
რეალისტი გახამებულ საყელოს პირისპირ!
რომელშიც ეკლიანი ბურქი თუ დაინახა,
ე.ი. ვარდბუღბუღიანი ადრენალინი
ისევ მუშაობს
აქა-იქ დამნიფებული ბავშვებისთვის, განსაკუთრებით...

***
ყოველ საღამოს, როცა სახლები
თავის ჩრდილებში შედიან,
როგორც კალაპოტში
და ტელევიზორის არხებზე
ინყებენ ხტუნაობას ნერვების დასაწყნარებლად,
სულ უფრო ძნელად ვერევი სურვილს
საკუთარ ჩრდილს შევუერთდე,
მოვერგო: ხაზი ხაზთან,
მოსახვევიდან გამომხტარი სიმრგვალებები
ერთი ერთში, მკაფიო მთვარე!
მაინც, რა ახლოა მინა
რომელი სართულიდანაც გინდა,
რამხელაა სისხლი, ცოცხალი,
წითელი, ემფატიკური!
მაგრამ ქალაქს ხომ არ დავამხოზ
და საკუთარ ჩრდილს შევეფარები.
ნაწვიმარი მინისგან ველარც გამარჩევენ...

უპასუნობა

კვირიდან გამოვედი, მაგრამ
ორშაბათის სახე არ მეცნობა,
უფრო საქმიანად მორბენალი
სხვა დღეებთან შედარებით
და თუ მართლა პარასკევია,
სამი დღე სად დამეკარგა?
სიზმარში, სადაც მესამე ქალს ვთამაშობდი,
ან მეორე აჩრდილს?
თუმცა აფიშა ჩემს მკაფიობას
ადასტურებდა მთავარი როლით,
მაგრამ გუნდი, ქორო, ხალხი?
შავ-თეთრი კლასიკა!
ჩემისთანა ფერადი ნიუანსებს,
მაინც, მესაქადობა?
ექიმების მობილიზაცია იმ მიზნით,
რომ ნერვები, ბოლოსდაბოლოს, ივარცხნება
ნარკოტიკით, სავარცხლით,
თეატრიდან აფიშის ახევით,
რომელსაც ჩემი სახე აქვს...

მრავლობითი რიცხვი
მხოლობითებისგან კი შედგება,
მაგრამ არა მკაფიობისგან,
რომ დაანაწევრო, ნერვები გადაუხლართო,
ასეთი ნაწნავი დავდივარ კედელზე —
ალისფერი სოლო!
კი, გუნდურობა, კი, მარჩენალი დედა,
კი, მახრჩობელა ზოგადობა,
რიტორიკული მისამღერით — ვინ? საიდან? საითკენ?
შეკითხვა, რომელსაც ყველაზე კარგად
ვერ ვპასუხობ,
მკაფიობის მიუხედავად, თუ სწორედ ამის გამო...

ღამაგვიანდა?

— თვალები ჩაგიქრა — მითხრეს,
შიგ აღარავინ არ ჩანს,
თუ არ იხედება, მანქანების გარდა,
თავს აგორაფობია ჭირს,
ტანს ხელ-ფეხი უნდა მიახრახნო
ყოველი გამოსვლისას
სახლისაც რომ მეშინია,
რომლის კუთხეები ობობებისაა
და დასჯილი ბავშვების?
ლამის მწერები ჰაერს აშრიალებენ,
სინათლის წყაროებით ამთავრებენ
თავის გეოგრაფიას,
მე — აგრესიული ქუჩით,
რომელიც შენამდე მოდის,
ხეებს გადაბელილი ადგილები
მოქმედი ლოყებივით უჩანთ
ჩემისთანები თუ არ დაღეჭეს,
ჟანგბადს ველარ გამოიმუშავებენ
შვილებისთვის და მათი შვილებისთვის...
შიში გადაამდებია. ავიღებ მის ბაცილას,
დეკადანსის მაღალ პოზას,
ნორმალურობის მცდელობას,
დღეში სამჯერ მივიღებ,
წყალს დავაყოლებ და შენთან მოვალ...

მაშის ყივილივით

მდინარეში შესვლისა არ იყოს,
სუიციდის მცდელობაც
მარტო ერთხელ ამართლებს
უიღბლო პოეტს ფეხქვეშ
ხაზი თუ გაუსვებს — სიმრუდის რადიუსი.
არადა როგორი ხმა ჰქონდა,
ცოცხალი! ტექსტები ისეთი,
ადაპტირებით ვერ დაიხლოვებ,
რამ სიმორეზე უყვარდა, მთვარემდე!
ყურებში მინუსიანი სიმღერა ტყუის
არ მოგწონს?
რომელიმე საფუძვლიან შენობაში შეიხედე!
ენის ნორმების დამდგენი კომისია
ფასადზე წითელ ბიბილოს იმაგრებს
შენგან რა უნდა?
წიგნი, გამარტივებული და ცოცხალი,
მამლის ყივილივით?
და თუ სიტყვას იმდენჯერ გაიმეორებ,
იმ უიღბლო პოეტისა არ იყოს, რომ ბოლოს
ალისფერი ზარი დარეკავს,
ეს როგორ უნდა გამოხატო?
გრძელდება გიჟების ჰოსპიტალიზაცია
და ნებადართული აქციები
აღმატებითი ხარისხის წინააღმდეგ.

ამაღლობელი

შენ ჩემი და ხარ, ჟღალი გოგონა,
ცეცხლი, კოცონი, ჭიაკოკონა.
ხსოვნის ოქროვან ტყეებში მოხვალ
ანთებად, ქრობად და მიმოქროლვად.

ცეცხლს ნამიკიდებ, ამინვავ სუნთქვას,
გადაწვავ ჩემი სიმშვიდის ტაძარს,
და როცა ხანძარს მიაწვდენ გუმბათს
თვალში შემაყრი ჩემსავე ნაცარს.

ჩამაქრობ ნვიმის სიცილის ხმებით,
მე ვტირი, მოვთქვამ, როგორც ქვესკნელი,
შენ კი ჩემს დამწვარ კედლებში კრთები
კანკელით, სხივით, სარკმლით, ფრესკებით.

ტყეში დაიშლი ნაწნავს და წყარო
წამოვა ფარულ სიტყვის ჩურჩულით,
გზად წყალობ ურწყულ ვენახს და ყანობს,
მორთხმულა სადაც გვალვის ურჩხული.

შენი მსუბუქი ფრთების მობერვა
სიტყვის ნაკადის დენა უწყვეტად,
ბარტყებს დაუფრთხობს — აიფოფრება
და თავდაღმართით გაიძურნება.

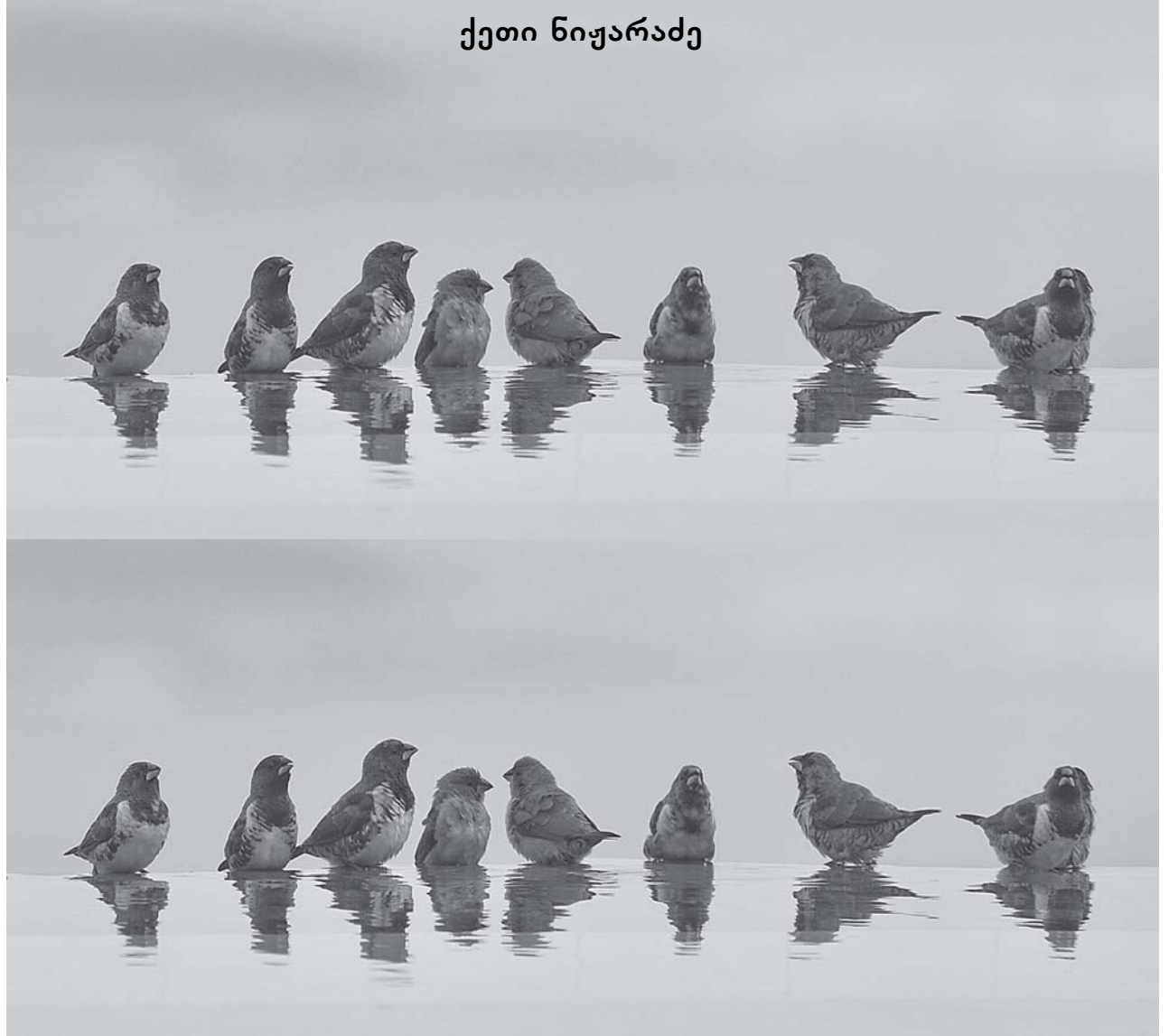
გამივლი გამჭოლ სიზმრების ჭავლით,
მომბან ჭრილობებს და მუამება,
ველს გაშლი ჩემში და ყვავილ-ყვავილ
აირეკლება ყველგან სამება.

***

ჩემი ცხოვრების ნახევარ გზაზე
გამომეღვიძა საკუთარ ბნელში,
სარდაფის შიდა სინესტი სავსე
ვენოსავ სინათლეს და ვეძებ გეშით

ჩემიდან ჩემში გასასვლელს, ანდა
უფრო ასასვლელს ჩემიდან შენში,
ეს ჯვარცმა ჩანდა თუ მედდის ჩანთა,
რომელიც მინდა გეჭიროს ხელში

როცა თვალების ორი ფრთოსანი
ჩიტით მიპოვნე, სევდას ჩამომბან,
დაგხვდები ღია და ნინოსავით
მოიტან ჩემში ქრისტიანობას.

ქეთი ნიჟარაძე

ჩააძ მაიას ტომის წვიმის ღმერთი

ინვიმე.
იქნებ მინა დაცხრეს როგორმე, ჩააქ.
იქნებ ნელ-ნელა, ნაბიჯ-ნაბიჯ
გულიც მოუღობო.
ინვიმე.
იქნებ ნაპრალებში ჩადგეს სიგრილე —
წყალი მოლურჯო.
იქნებ ნაყოფი გამოიღოს ჩემმა სიცილმა,
ან — იმ ხილვებმა,
უნებურად გზად რომ გამებნა.
შეეძლო ჭრილობის შეხორცება ამ გვალვებისთვის,
ან — დაამება.
იქნებ ნაყოფი დამძიმდეს და ფიქრის საფეხვავზე
მისი მარცვლები მივაბრუნო —
წვრილ-წვრილად დავფეჭვა
და დავაპურო ბელურები, რომლებიც ასე
ელიან წარღვნას.
და ჩემი ქობის შესაბრალის, მეჩხერ სახურავს
უკანასკნელი მშველელივით ეხუტებიან,
დასიცხულ სხეულს იგრილებენ, ფრთებზე ისვამენ
ნისკარტს ვნებიანს.
ინვიმე!
ჩემი აივნის წინ გაბმულ სიზმრებზე
როგორც დღეები, ბელურებიც ჩარიგდნენ იქნებ.
ინვიმე-მეთქი, გეუბნები, ყური დამიგდე.
შემინდე ისევ.

ტყუპისცალაპი

იანვრის თბილ და
უთოვლო და უქარო ღამით,
ოცდათვრამეტი წლის წინ დედა იდგა სარკმელთან,
ჩუმად უცქერდა,
როგორ რგავდნენ სახლის წინ ნაძვებს
და ზუსტად მაშინ გადავწყვიტე მეც დაბადება.

მერე კი ზღაპრად მიაბობდა ხოლმე ძილის წინ,
რომ ეს დამთხვევა შემთხვევითი სულაც არ იყო.

ჩვენ ვიზრდებოდით —
მოწყვებოდნენ ფეხდაფეხ ჩემს წლებს,
ზაფხულს და ზამთარს,
ამ ქალაქს და ქუჩას, აივანს,
ისინი მგვანან,
ჰო, ვიცი, რომ ძალიან მგვანან,
მაგრამ სინანულს ვერ ვიცილებ მაინც თავიდან,
რადგან ვხედავ, რომ იცვლებიან, იცრიცებიან,
თხელი ტოტები უმძიმდებათ
ქუჩის ხმაურით,
ასფალტის მტვრით და
ნეონების მკრთალი სინათლით.
და ბერდებიან.
მე კი სევდა უფრო მერევა.

მათ ესმით ჩემი აივნიდან მხოლოდ სიცილი,
სულ ვერ ამჩნევენ მის სიღრმეში შემინულ დარდს და
ხედავენ ჩემს თმას —
შეღებულს და ორმაგად დაწულს,
წონასთან მუდამ მებრძოლ სხეულს,
მოკლე კაბას და
თვალებს —
ლინზებით გაბრწყინებულს, გაფერადებულს,
ათასნაირი კოსმეტიკით შენიღბულ სახეს —
ასობით ნაოჭს, დარდს და სევდას რომ არ აჩენენ.
და ბრეკეტებით გასწორებულ უნაკლო ღიმილს.

ხედავენ, ესმით წლიდან წლამდე
და ტყუუდებიან.
ჰგონიათ, რომ დრო არ მეხება და არ ვბერდები.
და არც ისინი ბერდებიან.
ცოცხლობენ ასე —
იმედით, რომ ეს გაგრძელდება
დიდხანს და მუდამ.

და რაც დრო გადის,
მეც ვიცი უფრო ხმამაღლა —
დრო რომ დავაფრთხო, დავაბნო
და მოვატყუო
და ჩემს ქუჩაზე, კორპუსის წინ ჩამწკრივებული
ტყუპისცალეებიც
ძველებურად დავაიმედო.

***

ზოგჯერ დღეები
სალამოებს უფრო გაგონებს,
სიჩუმე — ხმაურს,
დაბადება — გამოღვიძებას,
სიზმარი — ტკივილს,
არა სითბოს, არა სინათლეს,
არა შეცნობას, სიცხადეს ან შესაძლებლობას.

მაგრამ სიცილი საპასუხოდ მოიხმობს მაინც
ისევ სიცილს და
უსასრულოდ ახსნილ სივრცეებს.
და ის დღეები, სალამოებს ასე რომ ჰგვანან —
შუაზე გაჭრილ ვაშლებივით, ან ტყუპებივით
და არასოდეს აღნიშნავენ იმ მნიშვნელობებს,
რაც უნდა ჰქონდეთ,
რასაც მათგან ასე მოველით,
როგორღაც მაინც ახერხებენ, სადაც დასრულდნენ
და საკუთარი თავი აღარ გაიმეორონ.

ჩამწკრივებიან ეს დღეები,
გადავილიან
და გვიტოვებენ იმ შეგრძნებას, რომელიც ნიშნავს
მხოლოდ სითბოს და იმ სამყაროს,
შენ რომ შეავსე.

შენ, გამცემო, უმადურო, უნიგურო, შე მოლალატე! მხოლოდ ჩემ გამო, თუნდაც მარტო ჩემი ნანერების გადასარჩენად ღირდა, რომ ჯვარზე ასულიყავ!

ბერიკაცთა წყებიდან კვლავ ერთიანად, ერთხმად გაისმა ცრემლნარევი, მწარე გოდება:

- გამცემო! მხდალო! მოლალატე!
- გამცემო! მხდალო! მოლალატე!

მაგრამ იმ წუთას ზღურბლიდან თომა შემოიჭრა:

— მე არ დაგტოვებ, რაბი, მე შენ არ მიგატოვებ! ახლა, როცა ყველა უარგყოფს და მოლალატეს გინოდებენ, მე არ დაგტოვებ! არ მიგატოვებ მე — წინასწარმეტყველი თომა! ვთქვით: ბედისწერის ბორბალი ბრუნავს! ხოდა, მე არ მიგატოვებ, შენთან ვიქნები: დაველოდები, როდის მობრუნდება ბედისწერის ბორბალი შენკენ.

პეტრე წამოგდა:

— ჩვენ წავედით! მიდი, იუდა, წინ გაგვიძეხ!

ბერიკაცები რის ვაი-ვაგლახით წამოდგნენ, მუშტები შემართეს იესოს თავზე, რომელიც, პირქვედამხოვლი და ხელეგბაშლილი, მთელ ეზოზე გართხმულიყო.

— გამცემო! მხდალო! მოლალატე! — სათითაოდ დასძახებდა თითოეული — გამცემო, მხდალო, მოლალატე! — და მიდიოდა...

ძლივძლივობით გაახილა იესომ თვალი, მიმოიხედა. მარტოდმარტო დარჩენილიყო. აღარსად ჩანდა ეზო, სახლი, ხეები, სოფლის კარიბჭენი, თავად სოფელი... ფეხებს ქვემოთ მხოლოდ სისხლისგან დანაშული ქვები იყო, ქვები, და იქით, უფრო ქვემოთ, სიბნელიდან, ადამიანთა ათასობით თავი მოჩანდა...

მთელი ძალ-ღონე მოიკრიბა, რომ გაერჩია, თუ სად იყო, თუ ვინ იყო, რატომ სტკიოდა. სურდა ეყვირა, მთელი ძალით დაეძახა „ლამა საბაქთანნი...“, მაგრამ ვერ შეძლო, ოდნავ შეირხა მისი ტუჩები. თავბრუ დაეხვა... გული მისდოდა, გონებაში ერეოდა ყოველივე და იკარგებოდა...

მაგრამ უეცრად, ჰა, სადაცაა გონება რომ უნდა დაკარგოს, ქვემოდან ვიღაც შეიბრალებს. ძმრით გაჟღერებულ ღრუბელს აწვდიან, ტუჩებსა და ღანებზე სცხებენ. ღრმად შეისუნთქა მძაფრი სუნი, გონს მოეგო: მკერდი შემართა, ცას ახედა და შემადრწუნებელი ხმით შესძახა:

— ლამა საბაქთანნი!

და მყის ჩაქინდრა თავი ძალღონეგამოცლილმა.

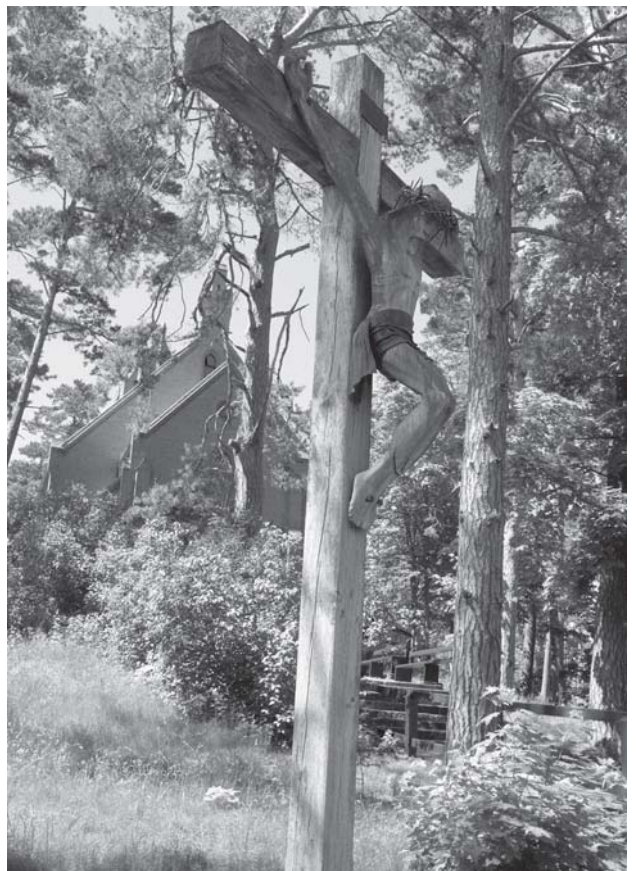
საზარელ ტკივილს გრძნობდა ხელეგბში, მკერდში, ფეხებში. კვლავ დაენმინდა სამზერელი: დაინახა ეკლის გვირგვინი, სისხლი, ჯვარი, და იხილა — თუ ვით ბრწყინავდა დაბნელებულ მზეში ორი ოქროს რგოლი და ორი წყება ბასრზე ბასრი, თეთრი კბილები. გამყინავი, დამცინავი სიცილის ხმა გაისმა უცებ, რგოლები და კბილები კი აღარსად ჩანდნენ. დარჩა იესო, მარტო, ჰაერში გაკიდებული.

თავი გადაიქნია და ერთიანად გაახსენდა, თუ ვინ იყო, თუ სად იყო, რატომ სტკიოდა. დაუცხრომელმა, შმაგმა სიხარულმა მოიცვა მისი გული: არა, არ იყო მოლალატე, არც გამცემი, არც მხდალი იყო. არა, არა, ჯვარცმული იყო, ღირსეულად გაძლო ბოლომდე და არც სიტყვა არ გაუტყბავს. იმ წამს, როდესაც შესძახა „ელი, ელი!“ სწორედ იმ წამს, იგი ცდუნებამ წარიტაცა და გონება აურია. სულ ტყუილი იყო ყველა ის სიხარული, ქორწინებანი, შვილები... ტყუილი იყო ის ბებრები, ის ავყია ბერიკაცები, მოლალატეს, მხდალს და გამცემს რომ უწოდებდნენ. ეს ყოველივე ცდუნება იყო, ბოროტისგან მოვლენილი მოჩვენება! მისი მონაფეხები ცოცხლობენ და მეუფებენ, შემოიარეს წყალ-ხმელეთი და ქადაგებენ! ყოველივე, ვითარცა ჯერ არს, ისე აღსრულდა! დიდება შენდა, ღმერთო, ო, ღმერთო, დიდება შენდა!

და გაისმა ხმა გამარჯვების:

- აღსრულებულ არს!
- და ნიშნავდა — ყველაფერი ახლა იწყება!

თარგმანი თათია მთვარელიკე

აზად იაშარი თანამედროვე აზერბაიჯანელი პოეტი. ავტორი ხშირად ტრუზიმის ზღვარზე გადის იმისათვის, რომ ყოველდღიური ხდომილებები შეაგროვოს და მხატვრულ ფორმაში მოიმწყვდიოს. ჰაიკუ, ტანკა თუ დღიურული ჩანაწერები მისი გამოხატვის მთავარი ფორმებია.

მთარგმნელი სპან

აზად იაშარი

ძილის სათვალე

ძილის წინ

კაცი იხსნის სათვალეს:

„კმარა საგნების შენი გავლით ხედვა, ჩემი სიზმარი შუამავლის გარეშე მინდა!“

დუმს სათვალე, მოშორებით მიგდებული.

ადამიანი იძირება საკუთარ ძილში,

სათვალე კი საკუთარში.

ზარღობითობა

მისი წაღები,

ამოღესილი ჭუჭყსა და მტვერში,

მანც უფრო სუფთა იყო,

ვიდრე თავად მისი აზრები.

ოდიზოსის კოვალაქსი ინცესტის შესაქალაქობით

შეიძლება თუ არა

ინცესტად ჩაითვალოს ის ფაქტი, რომ

ახალგაზრდა მსახიობს

რეალურ ცხოვრებაში უყვარს გოგონა,

რომელიც სპექტაკლში მისი დედის როლს თამაშობს?

ქვანა-დაკარგვისა

მაძიებელი ხშირად პოულობს არა იმას, რასაც თვით კარგავს, არამედ იმას, რაც სხვებმა აბნიეს და ამიტომაც უკან მიბრუნების საჭიროებას იგი ვერ ხედავს.

მარტოობის ინტიმი

ის, რომ მარტოხელა მამაკაცი თეფშებს საკუთარი ხელით რეცხავს — ინტიმური დეტალია თავისებურად. ხოლო ის, თუ როგორ რეცხავს... ჰო, ამაზე სჯობს, გაეჩუმდეთ.

თვალაზი. ცხვირი. სარკე

ყველაფერს ერთდროულად უყურებენ, მაგრამ თავად ერთმანეთს — ვერა. ბარიერი სახელად „ცხვირი“ აღმართულა მათ შორის.

კარგია, რომ სარკე არსებობს — მეწყვილე თვალსაც კარგად ხედავ, საკუთარ თავსაც — მეწყვილე თვალთ.

თარგმანი პაატა შამუშია

კულტურისა და კვლავი დაცვის სამინისტროსა და მწერალთა სახლის ლიტერატურული პრემია

ლიტერატურული პროცესების ნახალისებისა და გააქტიურების მიზნით კულტურისა და ძეგლთა დაცვის სამინისტროსა და მწერალთა სახლის მიერ დაარსდა ყოველწლიური ლიტერატურული პრემია, რომელიც გაიცემა ხუთ ნომინაციაში:

- წლის საუკეთესო პროზაული ნაწარმოები (კრებული/რომანი)
  - წლის საუკეთესო პოეტური კრებული
  - წლის საუკეთესო საბავშვო წიგნი
  - წლის საუკეთესო წიგნის დიზაინი
  - წლის საუკეთესო დებიუტი

თითოეულ ნომინაციაში გამარჯვებულს გადაეცემა ფულადი პრემია 4000 ლარის ოდენობით. ლიტერატურული პრემიის საკონკურსო განხილვა 2015 წელს ნიგნად/ელექტრონულ ნიგნად ქართულ ენაზე გამოცემული ორიგინალური ლიტერატურული ნაწარმოები. პრემიაზე წარდგენილი წიგნი უნდა იყოს ტექსტის პირველი გამოცემა. წიგნის კონკურსზე წარდგენა შესაძლებელია მხოლოდ გამომცემლობის მიერ. გამომცემლობებმა თითოეულ ნომინაციაში შეიძლება, წარადგინონ არაუმეტეს ხუთი წიგნისა. კონკურსის შედეგებს აფასებს მწერალთა სახლის მიერ შერჩეული კონფიდენციალური ჟიური, რომელიც 5 წევრისგან შედგება. ჟიურის შემადგენლობა ყოველწლიურად შეიცვლება და მასში შევლენ ის მწერლები და ლიტერატორები, რომელთა ნაწარმოებიც ამ წელს საკონკურსოდ არ განიხილება. გამარჯვებულის გამოვლენა მოხდება ფარული კენჭისყრით. განაცხადის შემოტანის ბოლო ვადაა 2015 წლის 25 დეკემბერი. მოკლე სიას ჟიური 2016 წლის მარტის ბოლოს წარადგენს. კონკურსის გამარჯვებულები კი 2016 წლის მაისში, საზეიმო დაჯილდოების ცერემონიაზე, გამოვლინდებიან. გამომცემლობებმა კონკურსში მონაწილეობისთვის მწერალთა სახლის მისამართზე (მაჩაბლის ქ. 13) უნდა წარმოადგინონ:

- განაცხადი, საკონტაქტო ინფორმაციის მითითებით, მწერალთა სახლის დირექტორის, ნატალია ლომოურის სახელზე;
- საკონკურსოდ შერჩეული წიგნები (3 ეგზემპლარად).

ელექტრონული წიგნების წარსადგენად განცხადება, ინფორმაცია და წიგნის ბმული მოგვანოდეთ ელ. ფოსტაზე info@writershouse.ge. დამატებითი შეკითხვებისთვის დაგვიკავშირდით info@writershouse.ge. ტელ: +99532 297 41 01; 297 41 02

